

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 25

Η ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Αί τελευταῖαι ὀξεῖαι κοινωνικαὶ ἀνωμαλίαι ἔφεραν εἰς τὰς στήλας τοῦ ἡμερησίου τύπου, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ λεγόμενον κοινωνικὸν πρόβλημα, ἡ πίεσις δὲ τῆς κοινῆς γνώμης ἤ, μᾶλλον, αὐτῶν τῶν πραγμάτων φέρει τὴν κυβέρνησιν σκεπτομένην νὰ λάβῃ τὰ θεωρούμενα ὡς κατάλληλα μέτρα πρὸς πρόληψιν τῶν κοινωνικῶν ἐκτροπῶν, τὰ ὁποῖα ἀνακόπτουν τὸν κανονικὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ.

Ἐν τῇ πολυγνώμῃ περὶ τῆς τελεσφορωτέρας λύσεως τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος ἀνάγκη νὰ μὴ παροραῖται ἡ ἐξῆς δίπλευρος αὐτοῦ ὄψις: πρῶτον μὲν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει κοινωνικός· δεύτερον δὲ ὅτι ἡ ἀνισότης τῶν ἀποτελούντων τὴν κοινωνίαν ἀνθρώπων ἀποτελεῖ φυσικὸν δεδομένον. Εἶνε προφανῆς ἡ πρὸς ἄλληλα ἀντίθεσις τῶν δύο τούτων δεδομένων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διότι ὁ νόμος τῆς ἀνισότητος ἐμφανίζεται ὡς διαλυτικὸς τοῦ ἀνθρωπίνου κοινοβίου, ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, τὸ κοινωνικὸν ἔνστικτον, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν κοινωνίαν, τείνει νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀνισότητα καὶ διὰ τοῦ μηδενισμοῦ της νὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἁρμονικὴν συμβίωσιν. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ κοινωνικὴ κλίσις τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ φυσικὸν ἔνστικτον ἀκατάλυτον, ἡ δὲ φυσικὴ τῶν ἀνθρώπων ἀνισότης ἀποτελεῖ ἀσάλευτον πραγματικὸν δι' αὐτὸ πρόσκομμα, εἶνε δὲ ἀνάγκη ἀδήριτος νὰ ἐπέλθῃ ἁρμονισμὸς των, ἡ λύσις τῆς κρίσεως ταύτης δύναται νὰ προέλθῃ μόνον ἐὰν εὑρεθῇ τὸ ἁρμονιστικὸν τῶν δύο ἀντιθέσεων μέσον τὸ ἐπιτυχάνον τὴν σύνθεσιν των· καὶ τοῦτο τὸ παρέχει τὸ γνωστὸν χριστιανικὸν μυστικόν, τὸ ὁποῖον, ἐνῶ διατηρεῖ τὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀνισότητα, ἐν τούτοις κατορθώνει νὰ τὴν διαποτίσῃ μὲ τοιαύτην ἰσότητα, ὥστε ὄχι μόνον νὰ καθιστᾷ δυνατὴν τὴν ἀνθρωπί-

νην κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ προβιβάσῃ αὐτὴν εἰς ἰδεώδη κοινωνίαν. Καὶ εἶνε περιττὸν νὰ ὀνοματίσωμεν τὸ μυστικὸν τοῦτο τοῦ χριστιανισμοῦ, διότι εἶνε κοινὸν μυστικόν. Μόνον ἐὰν ἡ ἀγάπη διαποτίσῃ τὸ κοινωνικὸν σύνολον αἴρεται ἡ ἀνισότης τῶν μελῶν του, αἴρονται αἱ μεταξὺ αὐτῶν ἀντιθέσεις καὶ αἱ συγκρούσεις καὶ πρυτανεύει ἡ ἰδανικὴ ἁρμονία ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ κοινοβίῳ.

Ὅταν ἀπὸ τῆς προϋποθέσεως αὐτῆς ὀρηθῶσιν οἱ κοινωνικοὶ ἄνθρωποι θὰ ἀντιληφθῶσιν ἀμέσως ὅτι παύουν καθ' ὀλοκληρίαν αἱ μεταξὺ αὐτῶν διακρίσεις, διότι αὐταὶ εἶτε ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς πτωχείας, εἶτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῶν ἐλευθέρων καὶ δούλων, εἶτε ἐν τῇ καταστάσει τῶν κεφαλαιούχων καὶ ἐργατῶν καὶ τῶν κυρίων καὶ ὑπαλλήλων, ἰσοπεδοῦνται ὑπὸ τὸν ὀδοστρωτήρα τῆς κοινῆς εἰς πάντας ἀνθρωπίνης φύσεως· διὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἄνθρωποι μόνον ὑπάρχουν, τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς πλάσματα καὶ τέκνα. Ἐν τῷ χριστιανισμῷ εἶνε ἄγνωστα τὰ φυλετικά, τὰ κοινωνικά καὶ τὰ περιουσιακὰ προνόμια καὶ μειονεκτήματα, τὰ ὁποῖα συμπλέκουν τοὺς ἀνθρώπους ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους· τούναντίον, κοινὴν πάντες ἔχουν τὴν πρὸς τὸν Πατέρα πάντων ἀναφοράν, τὰ αὐτὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα, τὰ μεγάλα δὲ καὶ τὰς ἀνωμαλίας οἰαςδήποτε ἀνισότητος ἀναπληροῖ ἡ ἀγάπη ἐκφραζομένη εἰς ἀλληλοβοήθειαν, ἀλληλεγγύην καὶ ἀλληλαναπλήρωσιν, συνελόντι εἰπεῖν εἰς δόσιν ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ὑπὲρ αὐτῶν, εἰς διαρκεῖ δόσιν, ὑλικὴν καὶ ψυχικὴν, καὶ δὴ δόσιν «μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης», ἀλλ' ἐν προθυμίᾳ καὶ ἰλαρότητι, «ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός».

Μόνον ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ταύτην δέον νὰ πλησιάζεται τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα, διότι τὴν λύσιν του μόνη αὕτη ἀποτελεῖ. Ὁ κεφαλαιούχος, ὁ ἐργοδότης, ὁ πλούσιος καὶ ὁ κύ-

ριος πρέπει ἐν τῷ ἐργάτῃ, τῷ πτωχῷ καὶ τῷ ὑπαλλήλῳ νὰ ἀτενίζουσιν κατὰ πρῶτον λόγον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ συμπλάσματος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ὅποτε θὰ ἀφανισθῇ ἀμέσως τὸ στοιχεῖον τῆς ἀνισότητος, τὸ ὁποῖον τρέφει καὶ στηρίζει ἡ ἀπλησία, ἡ ἰδιοτέλεια, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ σκληρότης τῆς οἰαςδήποτε κοινωνικῆς ὑπεροχῆς. Ποῖα δὲ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀναληθείας, ἃς ἀκούσουσιν οἱ ἐπιδεινούντες τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα τὰ καυστικὰ προαγγέλματα τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου :

— « Ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις· ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπεν, καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν· ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται, καὶ ὁ ἰδὸς αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῖν ἔσται καὶ φάγεται τὰς σάρκας ὑμῶν ὡς πῦρ.. ἰδοὺ ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν ὁ ἀφυστερημένος ἀφ' ὑμῶν κράζει, καὶ αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς τὰ ὄτα Κυρίου Σαβαώθ ἐισεληλυθάν.. ».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μαθ. 6, 22—33.

Πῶς πρέπει ὁ χριστιανὸς νὰ ὀυθμίξῃ τὸν βίον του, ὥστε νὰ εὐρίσκηται «ἐν τῇ ἀληθείᾳ» καὶ νὰ βαδίξῃ σταθερῶς καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἐπὶ τοῦ εὐδαίμονος τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ζωῆς; Τὸ ἐρώτημα ἀναμφιβόλως, παρὰ τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ, εἶναι λίαν περιεκτικὸν καὶ γενικώτατον. Ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ὁραίνεται διὰ τοιούτων λαβυρίνθων, κυλᾷ διὰ μέσου τόσων ἀπροόπτων καὶ ἐκπληκτικῶν περιστάσεων, ὥστε κατανιᾷ χίμαιρα νὰ ἐλπίσῃ τις ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ προδιαγραφῇ καὶ ὑποινωθῇ ἐκ τῶν προτέρων *Συνταγολόγιον* ὑγαινούσης ἐν Χριστῷ ζωῆς. Εἶναι ὅμως δυνατόν ἐν εἴδει τινὸς *Καταστατικοῦ Χάρτου* τῆς χριστιανικῆς ζωῆς νὰ ἐγκοπθῇ θεμελιώδεις τινὰς *ρχὰς* ἠθικῆς ἀγωγῆς ὁ χριστιανός, ὥστε ἐντὸς τοῦ πλαισίου καὶ ὑπὸ τὸ φῶς αὐτῶν νὰ καθοδηγῆται εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐπιγεῖου ταύτης ζωῆς ἀκινδύνως καὶ ἐν ἡρεμίᾳ συνειδήσεως. Τοιαύτας τινὰς θεμελιωδέστατας ἀρχὰς καθορίζει μὲ τόνον ἀπολύτου ὑποχρεωτικότητος διὰ τοὺς χριστιανούς ἐν τῇ περικοπῇ, εἰς ἣν ἀναφέρεται, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀητόν.

Ἀρχὴ πρώτη.— Ὅπως ἡ ὄρασις, ὁ φυσικὸς ὀφθαλμὸς, ἔχει τοιαύτην ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος τοῦ ἀνθρώπου ἀξίαν, ὥστε, ἂν μὲν εἶναι ὑγιής, νὰ δύναται καὶ τὸ ὅλον σῶμα νὰ δοῦν καὶ νὰ κινῆται ἐλευθέρως καὶ κανονικῶς, ἂν δὲ βεβλαμμένος, νὰ ἔχῃ ἀναποφεύκτως τὸν ἀντίκτυπον τῆς βλάβης ταύτης ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος, οὕτω ὀφθαλμοῦ θίαν ἐπέχει διὰ τὸν ἠθικὸν

βίον ὁ νοῦς. Ἄν ὁ νοῦς εἶναι φωτεινός, ἡ ἠθικὴ ζωὴ προβαίνει κανονικῶς ἂν ὁ νοῦς εἶναι σκοτεινός, τοῦναντίον. Τί δὲ εἶναι φῶς καὶ σκότος ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς; Τοῦτο ὑποδηλοῖ ἡ κάτωθι «ἀρχή».

Ἀρχὴ δευτέρα.— Ἐὰν ὁ χριστιανὸς προσπαθῇ νὰ κατορθώσῃ ὥστε ὁ νοῦς αὐτοῦ νὰ εἶναι εὐαίσθητος περὶ τὰ θεῖα καὶ νὰ ἀρχῇ τῆς καρδίας αὐτοῦ, ὥστε καὶ αὐτὴ νὰ εἶναι εὐλαθῆς περὶ τὸ *χριστιανικὸν ἰδεῶδες*, καὶ μόνον ὑπ' αὐτοῦ νὰ ἐμπνέται καὶ νὰ καθοδηγῆται, τότε ὁ νοῦς εἶναι φωτεινός ἂν ὅμως αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ τείνουσιν περὶ τὸ ἴδιον «ἐγώ», μόνον «πρὸς τὴν παρούσαν ζωὴν» καὶ δὴ τὴν φυσικὴν, τὴν *σωματικὴν* δηλαδὴ *καλοζώϊαν*, ἐπὶ στραγγαλίσει παντὸς ἄλλου ἐναντίου φρονήματος, ἢ αἱ προσπάθειαι τυχόν τείνουσιν, ὥστε παραλλήλως τάχα νὰ ἐπιδιώκεται ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀσυμβιβάστου λατρείας Θεοῦ καὶ μαμμωνᾶ, τότε ὁ νοῦς εἶναι σκοτεινός. Καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὅλη ἠθικὴ ζωὴ θὰ πλῆθῃ εἰς τὰ σκότη τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας. «Οὐδεὶς δύναται Θεῷ δουλεῦν καὶ μαμμωνᾷ».

Ἀρχὴ τρίτη.— Ὁ χριστιανὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἑαυτὸν νὰ αἰχμαλωτισθῇ εἰς τὴν λατρείαν τῶν ἐγκοσμίων, καὶ δὴ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ χρήματος, ἂν συλλογίζηται πάντοτε, ὅτι ὑπάρχει διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὁ ἀείποτε καὶ ἀγρύπνως *προνοῶν* διὰ τὰ ἀναγκαιοῦντα τῆς ζωῆς. Καμμ' ἄλλη ἴσως χριστιανικὴ ἀλήθεια δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ πράξει τόσον τραῦμα, ὅσον ἡ περὶ *θείας Προνοίας*. Τινὲς ἐρμηνεύουσιν αὐτὴν ὅτι: «ὁ Θεὸς φροντίζει δι' ἐμέ. Περιστὸν νὰ φροντίσω ἐγὼ περὶ τῶν κατ' ἐμέ». Ἄλλοι: «ὁ Θεὸς θὰ φροντίσῃ δι' ἐμέ, ἀλλὰ δι' ἐμοῦ. Χωρὶς νὰ ἀναμιγνύεται, μοὶ ἔδωκε τὰ μέσα νὰ ἀντιμετωπίσω τὴν ζωὴν ὅλως μονήρως καὶ αὐτοτελῶς». Οἱ Ἀμερικανοὶ λέγουσιν: «ἕκαστος διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ὁ Θεὸς δι' ὅλους». Καὶ ἄλλοι: «τὸ πᾶν εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιτηδεύσις!» Ἐν μέσῳ τῶν ἀντιγνομιῶν τούτων ὁ χριστιανὸς θὰ εἶναι προσηλωμένος ὡς εἰς *πολικὸν ἀστέρα* εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς θείας Προνοίας. Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια αὕτη θὰ τονώσῃ, δὲν θὰ παραλύῃ τὴν ἐνεργητικότητα αὐτοῦ διὰ τὴν κτῆσιν τῶν ἀναγκαιοῦντων τῆς ζωῆς. Ἡ θεία Πρόνοια παρέχει τὰ ἀγαθὰ, βρέχει τὸ μάννα· ἡμεῖς ἡμεῖς ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ συλλέξωμεν. Ἄν οἱ ἰσχυρότεροι παραγκωνίζουσι τοὺς ἀσθενεστέρους ἐν τῇ ἀπολαύσει τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ, τοῦτο εἶναι κακὸν τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον αὐτῶν.

K.

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗ
ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
E. R. SEEBERG

[9]

Ἰ' Ἡ πίστις

Ὅπως ὁ Καθολικισμὸς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ θρησκεία τοῦ Δικαίου καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς ὡς ἡ θρησκεία τοῦ Κηρύγματος, τοιουτοτρόπως ἡ Ὀρθόδοξος θρησκεία δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ θρησκεία τῆς Λατρείας. Ὁ δογματικὸς οὗτος εἶναι ἀκριβέστερος, παρὰ εἰάν τις θέτῃ τὴν μαγεῖαν ὡς τὸ στοι-

χειον της ορθοδόξου πίστεως. Ἡ σωτηρία τότε θὰ ἐνοεῖτο φυσικῶς καὶ ὑπερφυσικῶς καὶ διὰ τῶν μυστηρίων θὰ ἐλάμβανέ τις ὑλικὴν δύναμιν. Ὁ ὄρισμός ὁμῶς οὗτος δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ορθόδοξον αἴσιν. Διότι ὀπισθεν τῶν μυστηρίων εὐρίσκεται ἡ ἰδέα τῆς πρωτοτύπου εἰκόνας καὶ τῆς ἀπεικονίσεως. Δύναται τις νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ορθόδοξον πίστιν ὡς πνευματικὴν καὶ συγχρόνως μυστικιστικὴν.

Τὸ σύνολον τῆς ορθοδόξου πίστεως εἶναι ἀρχαιοχριστιανικόν, διότι παρ' αὐτῆ προέχει ἡ ἰδέα τῆς ἐνανθρώπησεως. Ἡ ἐνώσις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ Χριστῷ εἶναι τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Ἡ ἐνανθρώπησις δὲ νοεῖται ὄχι μόνον ὡς τι παρελθὸν γεγονός, ἀλλὰ καὶ ὡς παρόν, ὡς ἱστορικὸν συμβάν καὶ ὡς ζωὴν δημιουργοῦσα σωτηρία. Ἐνταῦθα ἀποδεικνύεται ἡ δύναμις τῆς ἰδέας περὶ πρωτοτύπου εἰκόνας καὶ ἀπεικονίσεως ἐφ' ὅσον καθιστᾷ δυνατὴν τὴν ἐξήγησιν τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως ἢ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ καθολικισμὸς φαντάζεται τὴν ἐνανθρώπησιν στατικῶς ἢ ὑποστατικῶς, ὁ Προτεσταντισμὸς δυναμικῶς ἢ ὡς τι παράδοξον: ἐν τῷ θανάτῳ ὑπάρχει ζωὴ, ἐν τῇ ἡττῇ ἡ νίκη, ἐν τῷ πάσχειν ἡ χαρὰ. Ἡ ἀντίληψις δὲ αὕτη, ἀποτελοῦσα ἐν τῷ Προτεσταντισμῷ τὴν βᾶσιν τῆς περὶ δικαιοσύνης διδασκαλίας, ἀποτελεῖ συγχρόνως τὸ σημεῖον τῆς βαθυτάτης συγγενείας μεταξὺ Προτεσταντισμοῦ καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ κέντρον, ἐπομένως, ἐν τῇ ορθοδόξῳ πίστει δὲν ἀποτελοῦσι τὰ μυστήρια, ἀλλ' ἡ ἀντίληψις περὶ τῆς νίκης τῆς ζωῆς διὰ τοῦ Χριστοῦ. Τὸ θεῖον εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ δημιουργία μεταμορφοῦται καὶ ἐξεγενεῖται. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη, ὁ θάνατος ἐνίκηθη καὶ ὁ θρίαμβος τῆς ζωῆς ἐστερωώθη. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς κυριαρχίας αὐτῆς, δι' αὐτῆς τίθεται ἐν τῇ ζωῇ τοῦ παρόντος ὁ σπῆρας τῆς ἀθανασίας καὶ μεταμορφοῦται ἡ διὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου γηράσασαι δημιουργία. Ἡ σὰρξ ἀπεκαθάρθη, τὸ σῶμα δὲν εἶνε πλέον ὁ τάφος καὶ ἡ εἰρκτὴ ἐν ἣ φθίνει ἡ ψυχὴ, ἀλλὰ ναὸς τοῦ πνεύματος. Ἡ ἀπολύτρωσις νοουμένη ρεαλιστικῶς περιλαμβάνει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἐνέχει μεγάλην σημασίαν ἐν τῇ διαμορφώσει τῆς λειτουργίας καὶ τῆς λατρείας ἐν γένει. Ἡ λατρεία προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν νίκην τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡσφαλισμένη διὰ τῆς ἐνώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Θέλει νὰ ἐξαγιάσῃ τὴν ζωὴν ἐν τῷ Χριστῷ, πᾶν τὸ ἔχον ζωὴν νὰ ἀναφέρει εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ ἐξαγιάζεται πᾶσα ἡ δημιουργία. Ὁ ἐξαγιασμὸς δὲ οὗτος δὲν ἐπιτυγχάνεται δια τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ τῆς μεταβολῆς αὐτοῦ. Δὲν ἐνεργεῖ, ἐπομένως, ἡ χάρις ἐνταῦθα μηχανικῶς—ὅπως ἐν τῷ Καθολικισμῷ—ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ πιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐλευθέρως τὴν οἰκειοῦται.

Περὶ δύο πόλους περιστρέφεται ἡ ορθόδοξος πίστις. Πρῶτον τὴν ἄσκησιν, μετάνοιαν, νηστείαν, ὑπηρεσίαν καὶ ταπεινώσιν, τῆς ὁποίας ὑπάρχουν συγκινητικὰ παραδείγματα, καὶ εἰς τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, ἧς δὲν

πρέπει νηθῆ ὡς quietismus, ἀλλ' ὡς ἡ ὑψίστη συγκρένωσις πασῶν τῶν δυνάμεων ἐπὶ τὸν Θεόν. «Κοιμῶμαι, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά μου γρηγορεῖ». Ἐν ἄλλαις λέξεσι, μακαριότης δὲν σημαίνει ἡσυχίαν, ἀλλ' ἀτελείωτον αἰξήσιν ἐν τῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐνώσει: «τοῦτο ἔστιν ὄντως τὸ ἰδεῖν τὸν Θεόν, τὸ μηδέποτε τῆς κοινωνίας κόρον εὑρεῖν».

Ὁ δεῦτερος πόλος περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφεται ἡ ορθόδοξος πίστις εἶναι ἡ μακαριότης, ἡ ἀγαλλίασις τῶν σεσωσμένων, ὁ ἐξαγιασμὸς τῆς δημιουργίας, τὸν ὁποῖον ὁ ἀληθῶς εὐσεβὴς ἡδὴ αἰσθάνεται. Ἐνταῦθα, ἐπομένως, ἐμφανίζεται ὁ καινὸς ἄνθρωπος, ἡ καινὴ κτίσις, ἡ καινὴ γῆ. Ὁ πνευματικὸς ζῆ ἡδὴ ἐλεύθερος εἰς τὰς ἀνατέρας σφαίρας καὶ καθορᾷ τὴν ἐξευγενισθεῖσαν κτίσιν, τῆς ὁποίας πρότυπον εἶναι ἡ Παρθένος Μαρία.

Τὸ πᾶν συγκεντροῦται εἰς τὴν Εὐχαριστίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ πάλαι ἡ καρδιά τῆς ορθοδόξου εὐσεβείας. Ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ ὁ μεταμορφωμένος Χριστὸς εἶναι παρὼν διὰ τοῦ σώματός Του καὶ τοῦ αἵματός Του. Ἡ ἐπενέργεια αὐτῆς εἶναι πνευματικὴ καὶ σωματικὴ συγχρόνως, διότι φέρει ζωὴν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὸ σῶμα. Ἡ περὶ θυσίας ἀντίληψις καὶ αἱ εὐχαὶ χαρακτηρίζονται οὐσιωδῶς διὰ τοῦ τονισμοῦ τῆς κοινωνίας. Ζῶντες καὶ τεθνεώτες, ἡ ἐπὶ γῆς καὶ ἡ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία ἀποτελοῦσιν ἓνα ὄργανισμὸν. Αὕτη αὕτη ἡ λειτουργία ἀποτελεῖ τὴν ἔκφρασιν τῆς κοινωνίας τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐν ἑαυτῷ καὶ μετὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ.

***

Ἐξετάζων τις τὰς διαφορὰς τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας θὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἀμφοτέραι αἱ Ἐκκλησίαι ἔχουσι λειτουργίαν καὶ μυστήρια. Ἀλλ' ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία αἰσθάνεται τὴν λειτουργίαν ὡς τὴν προσέγγισιν τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν, ἐνῶ ἡ Καθολικὴ ἐπιθυμεῖ νὰ προπαρασκευάσῃ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἐνοχῆς. Ἀλλὰ βαθύτερον αἱ διαφοραὶ βασίζονται ἐπὶ τῆς διαφορῆς ἱστορικῆς σταδιοδρομίας, ἐπὶ τῆς φυλετικῆς διαφορᾶς. Τοιοῦτοτρόπως ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ δρᾷ ὁ νεοπλατωνισμὸς ἀδιακόπως καὶ ἰσχυρότερον ἢ ἐν ταῖς ἄλλαις Ἐκκλησίαις. Ἐν τῇ Δύσει τίθεται ὡς σκοπὸς πάσης τῆς ἐκκλ. δράσεως ἡ διάπλασις τοῦ ἡθους καὶ ἡ παιδωγία. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ σωτηρία νοεῖται ὡς ἡ ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ σωματικοῦ καὶ τοῦ θανάτου. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ ἀπολύτρωσις ἄγει εἰς τὴν «θεωρ'αν» ἐν τῇ Δύσει ἐξωτερικεύεται διὰ τῶν καλῶν ἔργων. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὁμολογίας ἡ ζωὴ τῆς ταπεινώσεως ἐμφανίζεται ὡς ὁ σκοπὸς τῆς χριστιανικῆς ἠθικότητος. Ἀλλ' ἐν τῇ Ἀνατολῇ τονίζεται ἰσχυρότερον ἡ ἀπάρνησις τῶν ἐγκοσμίων, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀπάρνησις τοῦ ἐγῶ, ἐνῶ ἐν τῇ Δύσει ἀπαιτοῦνται δρᾶσις, ἐργασία, ἀναμόρφωσις τοῦ κόσμου. Παραστατικώτερον δὲ ἀπὸ τοὺς Ἀναχωρητὰς ἢ τοὺς Ἱησοῦτας δύνανται νὰ παραστήσουν τὴν διάφορον κατεύθυνσιν τὰ ὀνόματα Ἄθως καὶ Μαρία Laach.

Ἡ Δύσις προσπαθεῖ πάντοτε νὰ καθοδηγήσῃ καὶ νὰ διαμορφώσῃ τὸ ἐντεῦθεν συμφώνως πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ὑπερέραν. Ἡ Ἀνατολή πάντοτε ζητεῖ νὰ διαπεράσῃ τὸ ἐντεῦθεν διὰ τῶν δυνάμεων τοῦ ὑπερέραν. Ἐνεκεν τούτου ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ Ἀνατολῇ δὲν εἶναι *civitas Dei*, ἀλλὰ οὐρανὸς ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατὰ μετάφρασιν I. I. K.

ΖΗΛΩΝ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Κατὰ τὰ ἐν τῇ μονῇ Λειμῶνος τῆς ἐπαρχίας Μηθύμνης τελεσθέντα πρὸ τινος ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ ἔθνομάρτυρος Ἐπισκόπου Ζήλων Εὐθυμίου Ἀγριτέλλη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μηθύμνης Διονύσιος εἶπε τὸν ἀκόλουθον λόγον:

«Ὡς ἡδὺς πᾶς τρόπος θανάτου, διὰ τὴν πάτριον ἡμῶν εὐσέβειαν» (Μακ. Δ' Θ', 29)

Τὴν 29 Μαΐου 1921, σημειωμένην μὲ τὰ χρώματα τοῦ πένθους καὶ τῆς ὀδύνης εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν μας ἱστορίαν, παρέδιδε τὸ πνεῦμα εἰς τὰς φυλακὰς Ἀμασείας ἐπίλεκτος ἀδελφὸς τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος Ζήλων Εὐθύμιος Ἀγριτέλλης, τοῦ ὁποίου μὲ ἰδιαίτεραν συγκίνησιν ἐτελέσαμεν πρὸ ὀλίγου τὰ ἱερὰ μνημόσυνα.

Ἐμποτισμένος τὰ νάματα τῆς ἐθνικῆς μας ἰδέας καὶ τῆς πατρῴου πίστεως καὶ εὐσεβείας, ἔδωκε τὴν ψυχὴν του ὑπὲρ αὐτῶν μὲ τὴν πλειάδα τῶσων ἄλλων ἔθνομαρτύρων, «ἀγωνισάμενος ἕως θανάτου» κατὰ τὸν Σειράχ, καὶ θεωρήσας «ἡδὺν πάντα τρόπον θανάτου», διὰ τὴν πάτριον εὐσέβειαν ὡς ἄλλος Μακκαβαῖος.

Ἐγεννήθη τῷ 1876 εἰς τὰ Παράκοιλα τῆς ἐπαρχίας Μηθύμνης. Ἦκουσεν ἐκεῖ τὰ πρῶτα γράμματα. Εἰς ἡλικίαν ἐννέα μόλις ἔτων προσέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν Μονὴν ὁ συμπατριώτης καὶ ἀνάδοχος του Ἀρχιμανδρίτης Ἀνθιμος, εἰς ἐκ τῶν διαπρεπῶν ἀδελφῶν αὐτῆς. Ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ προστασίαν αὐτοῦ ἐφοίτησεν εἰς τὴν Λειμωνιάδα Σχολὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεφοίτησε τῷ 1892 καὶ ἐκάθη ἐν τῷ μεταξὺ μοναχός. Ἀπὸ πόθον πρὸς ἀνωτέρας σπουδὰς εἰσῆχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης διαπάναις τῆς Μονῆς τὸ 1900. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐκεῖ σπουδῶν του ἐχειροτονήθη διάκονος. Ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν μετάνοιάν του διορίσθη ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Μ. Μηθύμνης Στεφάνου διευθυντῆς τῆς Λειμωνιάδος καὶ Ἱεροκλήου τῆς ἐπαρχίας ἐργασθεὶς ὑπὸ τὴν διπλὴν ταύτην ἰδιότητα ἀπὸ τὸ 1907—1909. Παραιτηθεὶς προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Μ. Μυτιλήνης ὡς σχολάρχης Γέρας, ἐργασθεὶς ὡς τοιοῦτος ἐπὶ ἐν ἔτος. Τὸ 1910 χειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Μ. Μηθύμνης Στεφάνου πρεσβύτερος, προσελήφθη ὡς Πρωτοσύγκελλος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μητροπόλεώς του ἐργασθεὶς μέχρι τοῦ 1912. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ὑπῆρξε κατὰ πάγκοινον ὁμολογίαν πρότυπον κληρικοῦ ὄχι μόνον κατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πράξιν. Τὰ κηρύγματα του διέκρινεν ὁ ἱερός ἐν-

θουσιασμός, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε νὰ μεταγγίξῃ καὶ εἰς τοὺς ἀκροατάς του.

Τὰ ἔξεχοντα χαρίσματα του καὶ ὡς κληρικοῦ καὶ ὡς πατριώτου ἐκτιμῶσα ἡ Μ. Ἐκκλησία συνέστησεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀοιδίμου Μ. Ἀμασείας Γερμανὸν τὸν Καραβαγγέλην, ὅστις καὶ τὸν προσέλαβεν ὡς Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον κατὰ τὸ 1912. Ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἐκλέγεται ὡς βοηθὸς τοῦ Ἐπίσκοπος καὶ χειροτονεῖται τῇ 12ῃ Ἰουλίου ὑπὸ τὸν τίτλον Ζήλων.

Ἐπὶ δεκαετίαν σχεδὸν ὑπηρετήσεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀμασείας, καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκυβέρνησα αὐτὴν μόνος λόγφ τῶν συνεχῶν ἀπουσιῶν τοῦ Μητροπολίτου τῆς. Ἡ δρᾶσις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐκείνῃ ὑπῆρξε πολυσχιδῆς καὶ πολύμοχθος, ἀνληφθεῖ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἠοίθμει τότε 340 κοινότητις καὶ πληθυσμὸν χριστιανικὸν ἄνω τῶν 130 χιλιάδων, πρὸςδὲ καὶ ὅτι λόγφ τῶν ἰσχυρόνων ἀκόμη τότε γνωστῶν προνομίων τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου τὰ καθήκοντα τῶν Ἀρχιερέων ἦσαν πολλὰ καὶ ποικίλα. Ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν του καὶ τὴν ἔμπνευσίν του παρουσίασεν ἡ ἐπαρχία ἀσυνήθη πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ μεγάλου ἐκείνου πολέμου, τοῦ καταστρεπτικοῦ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὸν ἑλληνισμόν. Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον ἡ δρᾶσις τοῦ ἀειμνήστου. Ἀκούραστος μετέβαινεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον προκινδυνεύων πολλάκις καὶ δοκιμάζων στερεήσεις καὶ κακουχίας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του καὶ τὴν βοήθειάν του εἰς τοὺς ἐν ἀπογνώσει χριστιανούς. Ἐκεῖνο πρὸ παντὸς ποῦ μένει ἀνάγλυφον εἰς τὴν ἐκεῖ σταδιοδρομίαν του ἦτο ἡ ἐθνικὴ τῆς πλευρά: παντοῦ ἀφύπνιζεν, ὑπέθαλπε καὶ ἐτόνωνε πλὴν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ δονῆται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἡ ἐπαρχία ἐκείνη ἀπὸ ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν. Καὶ τὸ ἐκκλησιαστικώτερον ἀκόμη, ἀν καὶ ἔζων οἱ χριστιανοὶ ἐν μέσφ πολυαριθμοτέρου καὶ φανατικώτερου (ἀλλοθρήσκου) στοιχείου, ὅμως ἀναπτρωθέντες ὑπ' αὐτοῦ τὸ φρόνημα ἐσχημάτισαν σώματα κατὰ τόπους, τὰ ὁποῖα ἀποκλειστικὸν ἔργον εἶχον νὰ ἀμύνωνται ὑπὲρ τῶν ὁμογενῶν, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐξαπελύθη ἀγριώτερος ὁ γνωστός διωγμός.

Τὴν ὄλην δρᾶσίν του διέκρινε φρόνησις καὶ περισκεψὶς ἀξιοσημείωτος, ὄχι ἐπίδειξις καὶ κροτοθόρυβος περὶ τὸ ὄνομά του, συμπτώματα περισσῆς ἀπερισκεψίας, ἡ ὁποία καταλήγει συνήθως εἰς ὀλεθρον. Χάρις εἰς τὴν φρόνησιν καὶ περισκεψίν αὐτὴν ὄχι μόνον δὲν ἐπροκάλει τὰς ὑποψίας τῶν κρατούντων, ἀλλὰ τοῦναντίον ἀπέσπα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῶν. Δυστυχῶς ὅμως τὴν περισκευμένην αὐτὴν καὶ φρόνιμον δρᾶσιν ἤλθεν ἀπροσδόκητα νὰ καταστήσῃ ὑποπτον καὶ νὰ προκαλέσῃ ποταμούς ἀιμάτων καὶ δυσπαραμύθητα δεινὰ ἢ ἑλλειψίς στοιχειώδους συνέσεως προσώπων τὰ ὁποῖα συνήθως ἀρέσκονται νὰ πωλοῦν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ὑπερατριωτισμὸν εἰς βάρος καὶ μὲ τὴν θυσίαν τῶν ἄλλων. Ἡ ἀστοχὸς τὸν ἐπίδειξις ἔγινεν αἰτία νὰ ἀνάψῃ περισσότερον καὶ νὰ γενικευθῇ ὁ κατὰ τῶν ὁμογενῶν διωγμός. Ἦνεν ἀνεκδιήγητα τὰ παθήματα τῶν: οὐδεμία πόλις, οὐδὲν χωρίον ἔμεινεν

ἀπρόσβλητον. Αἱ φυλακαὶ ὑπερεγέμισαν ἀπὸ χριστιανούς πάσης τάξεως καὶ ηλικίας. Παντοῦ ἡ ἐξορία, ἡ ἀγχόνη, ἡ ἀτίμωσις, ἡ μάχαιρα καὶ ἡ φωτιά εἰσ-σκοντο εἰς δραῖσιν. Οὐδαμοῦ καὶ πρὸς οὐδένα οἶκος καὶ ἔλεος.

Μεταξὺ τῶν χιλιάδων θυμάτων ὑπῆρξε καὶ ὁ ἀείμνηστος ἐπίσκοπος Ζήλων. Μὲ πολλοὺς ἄλλους προκρίτους καὶ μὴ ἐροίφθη εἰς τὰς φυλακάς τῆς Ἀμασειας τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1921. Πληροφορηθεὶς ὁ ἀείμνηστος τὰς παντοίας κακώσεις καὶ βασάνους τῶν ὁμογενῶν καὶ ποθῶν νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ δεινὰ ἐζήτησε μὲ ἐπὶ τούτῳ αἰτήσιν ἀπὸ τὴν Ἀγκυραν, προσφέρων ἑαυτὸν ὡς λύτρον ὑπὲρ αὐτῶν, νὰ θεωρηθῇ ὡς μόνος αὐτὸς ἔνοχος καὶ τιμωρηθῇ ὡς ὑπαίτιος καὶ ἀπαλλαγῶσιν ἐκεῖνοι· ἀλλ' οὐδεμία, ὡς ἦτο ἐσόμενον, ἐδόθη ἀπάντησις. Βέβαιος περὶ τοῦ ἐγγιζοντος τέλους τὸν ἀνέμενε ψυχραίμως τὸν θάνατον καὶ προετοιμάζετο δι' αὐτόν. Μὲ ποῖον εἶδος θανάτου ἀπέθανεν μόνον οἱ διώκται του γνωρίζουσιν ἐπακριβῶς· γνωρίζομεν μόνον, καὶ τοῦτο παρὰ φυλακισθέντων μετ' αὐτοῦ καὶ διασωθέντων, ὅτι καταστάς περισσώτερον ὑποπτος, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἤτοι τὴν 18 Ἀπριλίου διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ φρουροῦ του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωματία ὁμογενῶν, κρατουμένων ἐν αὐστηρᾷ ἀπομονώσει, ἵνα παρηγορήσῃ αὐτοὺς καὶ ἐνθαρρύνῃ, ἀπεμονώθη εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς φυλακῆς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέχρι τῆς 29 Μαΐου, ἡμέρας τοῦ θανάτου του. Παρὰ τῶν ἰδίων ἐπίσης γνωρίζομεν ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπομονώσεώς του ἤκουον τὰς οἰμωγὰς του, γεγονὸς τὸ ὅποιον δὲν ἀφίνει καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὑπεβάλλετο εἰς βασανιστήρια· καὶ ὅτι ἀνάμεσα, κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀργίας τῶν βασανιστηρίων, ἠκούετο νὰ ψάλλῃ τὸν Μέγαν παρακλητικὸν κανόνα καὶ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, κηδεύων οὕτω αὐτὸς ἑαυτόν. Τὴν τεσσαρακοστὴν ἀκριβῶς ἡμέραν τῆς ἀπομονώσεώς του ἀφῆκε τὸ πνεῦμα ἐξηντλημένος ἀπὸ τὰς κακουχίας καὶ στερήσεις καὶ πρὸ παντός ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ὀδύνην καὶ θλίψιν διὰ τὴν ἐσπιάσασαν κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἀνεκδιήγητον συμφορὰν.

Οἱ φυλάσσοντες αὐτὸν ἀνεκοίνωσαν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς φυλακισμένους τὸν θάνατόν του. Καὶ κατὰ τινα φήμην ἔθαψαν τὸν ἀείμνηστον εἰς τὴν αὐτὴν παρακειμένην ἐκκλησίαν, καὶ ὡς εἰρωνεῖα τῆς τύχης ἦλθε κατόπιν τοῦ θανάτου του ἡ καταδικὴ τοῦ ὑπάτουδικαστηρίου τῆς ἀνεξαρτησίας εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Πρὸς ἕξαρσιν τῆς αὐτοθυσίας του σημειούμενενταῦθα ὅτι πλείστοι ὁμογενεῖς, προβλέψαντες τὸν κίνδυνον, ποὺ διέτρεχεν ἡ ζωὴ του, τὸν προέτρειπαν νὰ φύγῃ, ἐν ὅσῳ ἀκόμη ὑπῆρχε καιρὸς, ἀλλὰ μνήμων τῶν λόγων τοῦ Καλοῦ Ποιμένου—τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ—«ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ἐπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰω. ι' 11), ἀπέρριπτε τὰς συστάσεις αὐτὰς θεωρῶν ὡς μικροψυχίαν καὶ προδοσίαν τὴν φυγὴν.

Καὶ οὕτω ἐσφράγισε τὴν σταδιοδρομίαν του διὰ τῆς αὐτοθυσίας, γενόμενος ὁ πρόδρομος ἄλλων ἐθνομαρτύρων Ἱεραρχῶν οἵοι οἱ ἀείμνηστοι Σύμωνης Χρυσόστομος, Κυθωνίων Γρηγόριος καὶ Μοσχονη-

σίων Ἀμβρόσιος.

Τοιοῦτος δι' ὀλίγων ὑπῆρξεν ὁ ἀλήστου μνήμης ἐπίλεκτος ἀδελφὸς τῆς ἱ. μονῆς τοῦ Λειμῶνος καὶ ἀγλαὸς κερπὸς τῆς Λέσβου ὁ Ἐπίσκοπος Ζήλων Εὐθύμιος ὁ Ἀγοιτέλλης, σέμνωμα καὶ ἐγκαυχημὰ των ἰδιαιτέρων.

Ἄγαπητοί! Στῶμεν εἰς προσοχὴν ἡ ψυχὴ τοῦ Ἐθνομάρτυρος ἀόρατος περρυγίζει τὴν στιγμὴν ταύτην γύρω ἡμῶν. Θέλει νὰ αἰσθανθῇ τοὺς ἐθνικοὺς παλμούς μας καὶ νὰ δοκιμῶσῃ τὰς ἰσχύς συγκινήσεις μας· θέλει νὰ θεωρηθῇ ἐκ νέου ἀπὸ τὴν ἱεράν πνοὴν καὶ ἀπὸ τὸ δροσερὸ φύσημα τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν, ποὺ τόσον τοῦ ἦσαν γνῶριμα καὶ τόσον τὸν ἐθώπευαν ἄλλοτε. Καὶ ὡς ὑλικὴ ἀνάβασις διαρκῆς τοῦ νοῦ καὶ καὶ τῆς ψυχῆς πρὸς ἐπαφὴν μὲ τὴν ψυχὴν ἐκεῖνου, ὡς κρῖκος ὄρατος ποὺ θὰ ἐνώσῃ ἡμᾶς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ μὲ ἐκεῖνον ποὺ ζῆ εἰς τὴν χώραν τῶν πνευμάτων, ἃς χρησιμεύσῃ ἡ προτομὴ αὐτῆ, τὴν ὁποίαν εὐγνωμονοῦσα ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν τοῦ ἡ ἱερά του Μετάνοια καὶ εἰς τῆς ὁποίας τὰ ἀπολυπτήρια προβαίνει τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Α. Β. Ὑψηλότης μὲ ὄλως ἰδιαιτέραν συγκίνησιν.

ΣΚΕΨΕΙΣ

1. Συνήθως προσκολλώμεθα εἰς τὴν ἰδίαν βούλησιν καὶ ἐργασίαν καὶ λησμονοῦμεν τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ.
2. Ἄνθρωπος ἀνευ πίστεως εἰς τὸν Θεὸν ὁμοιάζει πρὸς πλοῦτον ἀνευ κυβερνήτου καὶ ὁδοιπόρον ἀνευ βακτηρίας.
3. Ἄς προσπαθῶμεν διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαχνίας νὰ ἐγχαράττωμεν τὸ ὄνομά μας εἰς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων καὶ ἃς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μᾶς λησμονήσωσιν.
4. Οὐδὲν βάρυθρον εἶναι τόσον βαθύ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ θύναται νὰ μᾶς ἀνασῶρῃ.
5. Ἀληθῶς ἰσχυροὶ ἄνθρωποι εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἡ εὐτυχία δὲν καθιστᾷ ὑπερηφάνους καὶ ἡ δυστυχία δὲν ἀποθαρρύνει.
6. Ὅστις θέλει νὰ κατανοήσῃ τί εἶναι ἀγάπη πρὸς τὸν πληθὸν ἃς στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμάμενον Χριστόν.
7. Ἡ πνευματικὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἰδρύεται καὶ διατηρῆται μόνον διὰ πνευματικῶν μέσων.
8. Ἡ ὑπομονή, ἣτις δὲν προσεύχεται, εἶναι ἐπιμονή.
9. Ἡ πενία, ἣτις δὲν ἐπαίτει, εἶναι ἀξιοθαύμαστος.
10. Διὰ τὸν πιστεύοντα ἀκραδάντως ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, οὐδεμία ὑπάρχει λύπη καὶ στεναγμός.
11. Πόσον ὠραῖον εἶναι νὰ βλέπῃ τις ἄνθρωπον πάσχοντα καὶ μὴ ἀπομακρυνόμενον τοῦ Θεοῦ.
12. Ὅταν ἔχωμεν ἀναπεπαυμένην τὴν συνείδησίν μας, αἱ κρίσεις τῶν ἀνθρώπων μᾶς εἶναι ἀδιάφοροι.

K. I. Δ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁρφανοτροφειακά.

Ὁ Ἐφορος τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χατζηκώστα Καθηγητῆς κ. Δ. Μπαλῶνος κατὰ τὴν ἐφετεινὴν ἑορτὴν τοῦ ἱδρύματος ἐκθέτων τὰ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος πεπραγμένα, ἐπικαίρως ἀνέφερε καὶ διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ἀπέκρουσε τελευταίως ἀκου-

εθεύσαν παρ' ἡμῶν ἐπίκρισιν τοῦ ὀργανοτροφειακοῦ συστήματος περιβάλλοντος τῶν ὀργανῶν καὶ ἀποκαταστάσιν αὐτῶν διὰ τοῦ συστήματος τῆς ἐν οἰκογενεῖαις ἀνατροφῆς αὐτῶν. Ὁ δὲ ὀρθῶς ἀπεκρίθη δ κ. Μπαλάνας, «δὴν ἀρξάναι νὰ ἐκφρασθῆται ἐπὶ τῆν ἐξέταση ὅπως πραγματικῶς ζητημάτων ἀνατροφῶν τῆν ζωῆν, πρέπει νὰ λαμβάνονται εἰς ὄψιν αἱ πραγματικαὶ καὶ ἀσπυχοὶ συνθήκαι τῆς ζωῆς καὶ ἔχι θεωρία καταγεγραμμένα εἰς βιβλία ἄλλων ἐποχῶν καὶ ἄλλων τόπων. Ἐν καὶ πράγματι, κατ' ἀρχὴν καὶ θεωρητικῶς, ἡ ἐν οἰκογενεῖαις αὐτομικὴ ἀνατροφή ὑπεριτερεῖ τῆς ὁμαδικῆς ἐν καθιδρύμασι περιθάλψεως, εἶναι ὅμως ἀτόχορμα ἀκατανόητον, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ οἰκογενειακὴ ἀνατροφή ἐδρισκεῖται πρὸ τόσων δυσχερειῶν καὶ προβλημάτων, καὶ καθ' ἣν ἡ ἀνατροφή τῶν ἰδίων τέκνων τόσον χωλαίνει, νὰ συνιστᾶται ἡ κατάργησις τοῦ ὀργανοτροφειακοῦ συστήματος καὶ ἡ παράδοσις τῶν ὀργανῶν εἰς ξένας οἰκογενεῖας, ὅπου ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἐκμετάλλεσις θὰ ἀπέδιδαν ταχέως τοὺς καρπούς των. Βεβαίως—ἐξηκολούθησεν δ κ. Μπαλάνας—ἔχει ἡ ὁμαδικὴ περιθάλψις τὰ μειονεκτήματά της, αἵτινα ὅμως χρηστὴ καὶ σώφρων διοίκησις δύναται νὰ μειώσῃ· ἀλλ' ἔχει ἀναντιρρήτως ἀφ' ἐτέρον ὠρισμένα πλεονεκτήματα, οὐ μόνον διότι οἱ παῖδες ἐθίζονται καὶ ἀσχοῦνται εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς τάξεως, τῆς ἰσότητος, τῆς πειθαρχίας, τῆς ἐργασίας, τῆς συναδελφότητος καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, ἀλλὰ κυρίως διότι, καλῶς λειτουργοῦντα τὰ ἰδρύματα ταῦτα καὶ ἔχοντα τοὺς ἀναγκαίους πόρους, κατέχουν πολὺ ἀφθονώτερα καὶ πληρέστερα μέσα διὰ τὴν σχολικὴν, ἐπαγγελματικὴν καὶ θρησκευτικὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν καὶ διέπονται ὑπὸ ἀσπυχοῦ πλέον ἐγῶν καὶ ἐνσυνειδήτων παιδαγωγικῶν ἀντιλήψεων ἢ αἱ οἰκογενεαὶ, εἰς τὰς ὁποίας θὰ παρεδίδοντο ταῦτα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν κατορθοῦν καὶ τὰ ἰδρύματα, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς των, ἐπιτυχίαν 100 τοῖς 100, οὐδὲ διαπλάττουν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τελείους ἀνεξαρτήτως πάντας τοὺς τροφίμους των. Ἀλλὰ διατὶ νὰ ζητῶμεν θαυμάσια; μήπως κατορθοῦν τοῦτο αἱ οἰκογενεαὶ διὰ τὰ ἰδιά των τέκνα καὶ πολὺν περισσότερον διὰ τὰ εἰς αὐτὰ ἐμπιστευόμενα ξένα παιδιά; Κάθε σύστημα ἔχει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ δι' αὐτὸ πρέπει κανεὶς ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐποχὴν καὶ τὸ περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον ζῆ καὶ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅχι κενὰς θεωρίας, ἀλλὰ τὴν πραγματικότητα, νὰ ζυγίξῃ καὶ νὰ βλέπῃ ποῖον σύστημα ἔχει τὰ περισσότερα καλὰ καὶ τὰ ὀλιγώτερα κακά—διότι τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶναι ἀπολύτως τέλειον—καὶ αὐτὸ νὰ προτιμᾷ. Καὶ ὁ μελετῶν τὰ πράγματα λελογισμένως, ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ζωὴν, δὲν δύναται—ἐπὸ τὰς κρατούσας παρ' ἡμῶν συνθήκας—παρὰ νὰ προτιμῆσῃ τὸ ἰσχυρὸν σύστημα ὀργανοτροφειακῆς περιθάλψεως, λαμβανουμένων, ἐννοεῖται, ὅλων τῶν ἐφικτῶν μέτρων πρὸς πληροτέραν καὶ ἀγιωτέραν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ». Εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ ὀργανοτροφειακοῦ συστήματος περιθάλψεως τῶν ὀργανῶν ἐγχεῖς ταύτας σκέψεις ἡμεῖς οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν εἰ μὴ νὰ

τοῖσωμεν ὅτι ἡ ὑποστηρικθῆσα πρὸ τινος ἐν ἐπισημῶν διαλέξει ἀντίθετος ἀποκρίσιν εἶνε ἀτόχορμα ἐξέθρα ἀπὸ ἀπόψεως πραγματικῆς.

* Ἐν ἀνταποκρίσει ἐν Παρισίω πρὸς τὸ Λονδίνεον καθολικὸν «Tablet» σημειοῦσαι, μεταξὺ ἄλλων, περὶ τῶν ταλενταίων ἐν Γαλλίᾳ ἐκλογῶν, αἱτινες ἔφερον τὴν ἀριστεράν εἰς τὴν ἐσχῆν, ὅτι ἀσφαλῶς «κάτι μετεβλήθη» ἐν Γαλλίᾳ. Ἐνῶ δὲ ἡλ. ἀνεμένετο ἐκδηλωσῆαι πανικοῦ τινος εἰς τὰς τάξεις τῶν συντηρητικῶν καὶ τῶν ἀσπῶν ἐπὶ τῆ νίκη τῶν σοσιαλιστῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν, ἐν τούτοις ἡ πόλις τῶν Παρισίων οὐδέποτε ὑπέβη τόσον ἥσυχος. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα εἶχεν ἐργασθῆ κατὰ τὸν μᾶλλον δραστήριον, ἐπιτίθειον καὶ ὀλεθριον τρόπον. Παρὰ ταῦτα, οἱ συντηρητικοὶ ἐδέχθησαν μὲ ἀπόλυτον ψυχραιμίαν τῶν θρίμβων τῶν ἀριστερῶν. Πάντως λοιπ' ἔν «κάτι μετεβλήθη» ἐν Γαλλίᾳ. «αἱ τοὶ ἡ χώρα ἐψήφισε τὴν ἀριστεράν, οὐδέποτε ὅμως ἡ ἀγ. Ἰωάννα ντ' Ἄρκ ἐωρτάσθη μεθ' ὄσης ἐφέτος θρημότητος. Αὐτοὶ οἱ κομμουνισταὶ μετέσχον ἐνεργῶς τῆς ἰσράς πομπῆς. Ἰσως διότι—σχολιάζει ὁ ἀνταποκριτὴς—καὶ ἡ παρθένος τῆς Ὁρλεάνης εἶνε διὰ οὐς κομμουνιστὰς «μία κόρη χωρικῆς προελεύσεως, μία ποιμενίς, κόρη τοῦ λαοῦ», ὅπως τὴν ὀνομάζει ἡ ἑφημερὶς «Humanité». Ὁ κ. Frot δὲν ἐφοβήθη νὰ συμβαδίσῃ μετὰ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ὁρλεάνης μέχρι τῶν προφυλαίων τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ.

* Γερμανικὴ ἑφημερὶς ἀνέγραψεν ὅτι ἄγγλος κυβερνήτης φορητοῦ πλοίου κατὰ μεγάλην τρικυμίαν «τάξας» νὰ οἰκοδομησῆ παρεκκλήσιον ἐν Μυκόνῳ προεβῆ ὄντως εἰς τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ, κατὰ τὰ πρὸ τινος δὲ γεγόμενα ἐγκαινία τοῦ καρόστη μετὰ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου του καὶ μεγάλου μέρους τοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου. Προστίθεται ὅτι ὁ νεὸς οὗτος ναῦσμος εἶνε ὁ πεντακοσιοστός ἐν τῇ νήσῳ εὐκτήριος οἶκος.

* Λίαν προσεχῶς ἐκδίδεται ἐν Πράγῃ τσεχικὴ μετάφρασις τῆς ἀγ. Γραφῆς ἐν ἀθιγγανικῇ γλώσσῃ. Ἡ μετάφρασις ὀφείλεται εἰς τὸν γνωστὸν φιλόλογον Μάνν, ἐκ τῶν ὀλίγων κατόχων τῆς ἀθιγγανικῆς γλώσσῃς, διδάσκοντα τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μπρωῦ. Ἦδη εἶνε ἐτοίμη ἡ μετάφρασις τῆς Κ. Διαθήκης, ἥτις εἶνε προσωριμὴν διὰ τοῦ ἀθιγγάνου τῆς Τσεχοσλοβακίας, ὧν ἡ πλειονότης ἀνήκει εἰς τὸ ρωμαϊκὸν δόγμα.

* Ἐν Πράγῃ κατὰ τὰς ἐσχρτάς τοῦ παρελθόντος Πάσχα συνεκροτήθη «διεθνὲς ουνέδριον τῶν ὀρθολογιστῶν», ἀποσκοποῦν εἰς τὴν διοργάνωσιν τῶν ἐκασταχοῦ ἄθλων διὰ τὸν κατὰ τῆς θρησκείας ἀγῶνα. Ἀπερσάσθη ὅπως ἐφεξῆς ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ ὑπάρχη ἐν μοναδικῶν ἄθλων μέτωπον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς κέντρου. Οἱ ἐν τῷ συνεδρίῳ ἐντιπροσώποι τῶν ἄθλων τῆς Μόσχας ὑπὸ τὸν Λουκάσιβιτς ἐδήλωσαν ὅτι ἐξ ὀνόματος τῶν συνδέσμων τῶν σοβιετικῶν ἀγωνιστῶν ὧν ἄθλων προσχωροῦν εἰς τὴν διεθνῆ ταύτην ὀργάνωσιν.

* Ὁ ἐν Βερολίῳ καθηγητὴς Ad. Weissmann, οὗ εἶναι πασίγνωστοι εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς Β βλοῦ καὶ δὴ καὶ τὰ περίφημα βιβλία του «Licht vom Osten» καὶ «Paulus» καὶ ὄσης τυγχάνει ἐκ τῶν ἰθιγόντων μελῶν τῆς λεγομένης «οἰκουμενικῆς κινήσεως», δορτάζει τὴν 7 προσεχῶς Νοεμβρίου τὴν 70ῆν γενέθλιόν του. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν εἰδικοῦ πανηγυρικοῦ τόμου ἐπὶ τῇ ἐξηκονταετηρίδι του, σχεδιάζεται ἡ ἡ ἐπὶ τῶν μαθητῶν καὶ φίλων του ἐπὶ τῇ ἑβδομηκονταετηρίδι του ἡ εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς Κ. Διαθήκης ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου δωρεὰ τῆς προτομῆς τοῦ ἐωρτάζοντος σοφοῦ. Οἱ ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν μαθητῶν καὶ θαυμαστῶν καὶ φίλων αὐτοῦ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετάσχουσιν τοῦ σχετικοῦ ἐράνου δύνανται νὰ ἀποσταλείωσιν ὅ,τι προαιροῦνται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν «Weissman-Ehrnh»

εις τὴν Deutsche Bank und Disconto Gesellschaft, Stadtzentrale, Abt. A. Berlin W 8, Mauerstrasse 26—27. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν συμμεθεξόντων τοῦ ἐράνου θὰ περιληφθῶσιν ἐν τῷ συγχαρητηρίῳ καταλόγῳ, ὅστις θὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὸν ἑορτάζοντα τῇ 7 Νοεμβρίου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεδριάσατο δις κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἠσχολήθη ἐπὶ διαφόρων ὑπηρεσιακῶν ὑποθέσεων.

—Ὁμοίως συνεδρίασαν τὴν 12ην τρέχοντος τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον ἐπελήφθη τῆς ἐκδικήσεως κατὰ διαφόρων κληρικῶν καθήρεσε δὲ τῆς ἱεροσύνης τὸν τέως Ἀρχιμανδρίτην Ἀλέξανδρον Γρηγορόπουλον.

—Ἐχορηγήθησαν ἅδεια δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς διήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Φθιώτιδος, πενθήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, δεκαήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν, καὶ ἑπτάήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἰωαννίνων, πρὸς χρῆσιν δὲ λουτρῶν τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Σάμου καὶ Ἀργολίδος.

—Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἠλείας διαωρίσθησαν τῆς ἄρτι μὲν ἀναγνωρισθείσης ὡς ἀποτελοῦς καὶ ἀνεξαρτήτου γυναικείας ἰ. μονῆς Προφῆτου Ἡλιοῦ, ἡγουμένη ἡ μοναχὴ Εὐπραξία Δεούση καὶ σύμβουλοι αἱ μοναχαὶ Παρθενία Μπέλιμα καὶ Μελάνη Γρέττου, τῆς δὲ ἐτέρας μονῆς Βλαχερνῶν ἡγουμένη ὁ ἀδελφὸς τῆς αὐτῆς μονῆς ἱερομόναχος Θεόφιλος Ζάμαρος, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιοῦτου Ἀρχιμ. Θεοδώρου Καπάντη, διορισθέντος συμβούλου τῆς αὐτῆς μονῆς.

—Προϋτάθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ εἰς Τμηματάρχην Β' τάξεως προαγωγή τοῦ παρὰ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἱεροκλήρυκος Παντελεήμονος Παπαγεωργιάδου, ὡς συμπληρώσαντος πενταετὴ εὐδόκιμον ἔτηρεσιαν ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ εἰσηγητοῦ.

—Ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως εἰς πρεσβύτερον ὁ Καστ. Χ. Σταθάκης ὡς ἑφημέριος τῆς παραμεθορίου Κοινότητος Βουσοῦλας.

—Τῇ προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ διὰ τακτικῆς πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ἀπροσόδων τινῶν κτημάτων τῆς ἰ. μονῆς Λευκῶν ἐκποίησις.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου κλπ. δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ἐξιστόρησεν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τὸ γεγονός τῆς διὰ θαύματος, κατόπιν ἐπανειλημμένων ἐνυπνίων τοῦ κ. Μαγούσου Ἀντωνίου Πελέκη καὶ τῆς ὑπὸ τούτου καὶ τοῦ Ἀθανασίου Ἀσημακοπούλου καὶ τοῦ ἐργατικοῦ Ἰωάννου Μουστάκα, γενομένης ἀνασκαφῆς καὶ ἀνευρέσεως τῆς ἁγίας εἰκόνης τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐν Ἐρμουπόλει εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ Βοσπορίων· τὸ γεγονός τοῦτο, κοινολογήθην καὶ διαδοθῆν μεταξὺ τοῦ χριστευμένου πληρώματος, προεκάλεσε τὴν ἀθροῦσαν συρροὴν τῶν χριστιανῶν εἰς τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας εἰκόνης πρὸς προσκύνησιν. Πρὸς δὲ τούτοις ἀνέφερον ὅτι ὁ ἔτερος τῶν διανεργησάντων τὴν ἀνασκαφὴν κ. Ἀθ. Ἀσημακόπουλος, προσελθὼν εἰς τὴν ἰ. μητρόπολιν, παρεκάλεσε τὴν Α. Σ. ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸν ν' ἀνεγείρῃ ἰδίαις δαπάναις ἐν τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως μικρὸν κομψὸν βυζαντινὸν ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου, ὑποσχεθεὶς νὰ καλλωπίσῃ τὸν περίξῳ χώρον, ὥστε ν' ἀποβῇ οὗτος οὐ μόνον εὐχάριστος εἰς τὰς ἐντοπίους καὶ ξένους ἐπισκέπτας, ἀλλὰ καὶ ἱερὸν προσκύνημα εἰς τοὺς πιστούς. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπήντησεν ὅτι ἐγκρίνει τὴν ἰδρυσιν τοῦ ναοῦ.

—Συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς ἰ. Μητροπόλεως Μαντινείας ἡ εορτὴ τῶν Πολιούχων τῆς Τριπόλεως νεομαρτύρων Δημητρίου καὶ Παύλου διεξήχθη τῇ 22 Μαΐου ἐν μεγαλοπρεπεῖα. Καὶ τῇ μὲν παραμονῇ τῆς εορτῆς ἀφ' ἐσπέρας ἐκοιμήθησαν μετὰ κομπῆς τὰ ἱερά λείψανα τῶν ἁγίων ἐκ τῆς ἰ. μονῆς Βασῶν· αὐτῇ δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῆς εορτῆς ἐτελέσθη ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἡ λειτουργία ἱεροουργούντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γερμανοῦ μετὰ πολ-

λῶν ἱερέων, μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς ἐτελέσθη ἡ ἱερὰ λιτανεία μετὰ τάξεως καὶ εὐπρεπείας μετεχόντων τῶν μαθητῶν μετὰ τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ, τῆς φιλαρμονικῆς, τῶν σωματείων καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως.

—Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χατζηκλώνστα ἐτελέσθη τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἡ ἐτήσια αὐτοῦ εορτή, καθ' ἣν ὁ Ἐφορος αὐτοῦ Καθηγητῆς κ. Δημ. Μπαλάνος ἀνεκοίνωσε τὰ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένα. Εἰς τοὺς ἐκ τῶν τροφίμων ἀριστεῖς τοῦ μὲν σχολείου ἀπενεμήθησαν βιβλία, τῶν δὲ τεχνῶν βραβεῖα χρηματικὰ ἀνεληθόντα εἰς 62,000 δραχμ. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Σεβ. Ἀποκρισιάρχος τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθος, τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ὁρφανοτροφείου, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πολλοὶ ἐκλεκτοὶ κόσμος, ὅστις μετὰ ταῦτα ἐπεθεώρησε τὰ θαυμαστά ὄντως ἔργα τῶν τροφίμων ἐπιλοποιίας καὶ μηχανουργίας. Τὸ Ὁρφανοτεῖον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ (1856) περιέθετα 2, 389 ὄρφανά, κατὰ τὸ λῆξαν δὲ ἔτος οἱ τρόφιμοι αὐτοῦ περιορίσθησαν εἰς 126, ἐνῶ ἄλλοτε ἠρρυθμοῦντο εἰς 200· καὶ τοῦτο διότι ἠλαττώθησαν τὰ ἔσοδα αὐτοῦ κατὰ 1.000 000 περίπου ἐτησίως ἐνεκα τῆς περικοπῆς ἰδίως τῶν τοκομεριδίων τῶν εἰς χρυσὸν δανείων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ

Ὁ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἰω. Παπαδόπουλος ἀνήγγειλε τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὅτι μέγα μέρος τῆς βιβλιοθήκης αὐτοῦ ἐκ τῶν 500 δωρεταῖς εἰς αὐτὴν ἵνα ἀποτελεσθῆ βάσιν τῆς ἀρχαιολογικῆς νὰ καταρτιζέται βιβλιοθήκης τῆς Ἀθωνιάδος σχολῆς.

—Κατὰ τὴν «Ὁρθοδοξίαν» Κων/πόλεως, ἡ ἐπὶ τῇ εἰς Βουκουρέστιον μεταβάσει τῆς ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σάρδεων καὶ Λαοδικείας διὰ τὰ ζητήματα τῆς ἐν Οὐγγαρῆα ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀντιπροσωπείας προσωπικῆ ἐπαφῇ τῶν Ἐκκλησιῶν Κων/πόλεως καὶ Ρουμανίας ἐνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν αἰσίαν δικαιοσύνην τῆς ἀναθεθείσης εἰς τὴν Ἀντιπροσωπείαν ἐντολῆς. Συστάσει τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Μύρωνος οἱ ἱεράρχαι Κων/πόλεως ἐπεσκέφθησαν πολλὰς περὶ τὸ Βουκουρέστιον, τὸ Ἰάσιον καὶ τὸ Τσέρνοβιτς μονὰς, ἐν αἷς καὶ ἐφιλοξενήθησαν, συνειλητούργησαν ἐν Ἰασῶ μετὰ τοῦ Σεβ. Βουκοβίνης Βησσαρίωνος καὶ εἶτα ἐν Τσέρνοβιτς, τιμητικῆ δ' ἐγένετο εἰς αὐτοὺς διξέσις ἐν εἰδικῇ ἐνάκτῳ συνεδρίῳ τῆς ἱεραρχίας τῆς Ρουμανίας. Οἱ ἀρχιερεῖς καταλιπόντες τὴν Ρουμανίαν μετέβησαν εἰς Κάρλοβιτς εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Σερβίας Βαρνάβα, καὶ ἐκεῖ δὲ μετὰ πολλῆς ἀγάπης γινόμενοι δεκτοί, ἐπέραναν τὴν ἐντολὴν τῶν καὶ εἶτα ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.

—Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἐκδιδομένη ἑλληνικὴ ἑφημερίς «Καλλιφορνία» ἐπὶ τῇ εἰς Καλλιφορνίαν ἐπισκέψει τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρα γράφει ὅτι «ἀπὸ τὰς παροικίας ποῦ διηλθον ὁ Σεβασμώτατος, γενικῆ ἀναδιοργάνωσις ἐπετελέσθη εἰς τὰς κοινότητας. Εἰς ὅλας τὰς κοινότητας ποῦ εἶχον ἀναφανῆ κοινοτικαὶ διαμάχαι ἐπῆλθε συμφιλίωσις καὶ ἀγάπη καὶ ἤρχισαν ἐν ὁμονοίᾳ νὰ βαδίζον πρὸς τὸν δρόμον τῆς προόδου. Σχολεῖα ἰδρύθησαν εἰς παροικίας ποῦ δὲν ὑπῆρχον. Εἰς παροικίας, εἰς τὰς ὁποίας ἄλλοτε εἶχον διαμάχας σχολικὰς, τὰ μέλη ἔδωκαν τὰ χεῖρας καὶ ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου διὰ τὴν ἀπόσκοπτον λειτουργίαν τῶν σχολείων. Τέλος παντοῦ ὅπου διηλθεν, αἱ εὐχαὶ του εἰσηκούσθησαν καὶ αἱ νοθεσαὶ του ἐκαροποφόρησαν. Διὰ τοῦτο εἰς ὅλας τὰς παροικίας τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς διαλύσεως τοῦ Σεβασμωτάτου παντοῦ βασλευεῖ ἡσυχία καὶ ὅλοι μετὰ ζήλου ἐργάζονται διὰ τὴν εὐμερίαν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν σχολείων».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ «Ταχυδρόμος» Ἀλεξανδρείας ἀναγράφει ὅτι πρὸς τὸν Πατριάρχην, τὸν Μητροπ. Τριπόλεως καὶ τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα Καῖρου ἐκοινοποιήθη διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων ἀγωγή τοῦ Σύρου Ἀντ. Ραζούκ. τῆς Ἀγαθοεργοῦ Ἐταιρείας τῶν ἐλλήνων-

θοδόξων Σύρων και τῆς Συρορθοδόξου Ἐταιρείας Ἁγιος Γεώργιος κατὰ τῶν Πατριαρχείων και τῆς εἰρημένης κοινότητος. Διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης οἱ Σύροι ζητοῦν τὴν ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ κοινότητος ἀπόδοσιν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα γαιῶν και κτημάτων καταλειφθέντων τῷ 1856 ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Ἀλεξανδρείας Ἱεροθέου Α' «ὕπερ τοῦ κλήρου, τῶν πτωχῶν, τῆς ἐκπαιδεύσεως και τοῦ σχολείου τῶν ἑλληνορθοδόξων», ὅπερ μέχρι τοῦ 1904—ἔτους τῆς συστάσεως τῆς ἑλλην. κοινότητος Καίρου—ἦτο κοινὸν και διὰ τὴν συριακὴν νεολαίαν. Τὰς γαίας ταύτας ἐξωχώρησε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν κοινότητα τῷ 1904 ἵνα αὕτη καρπομένη τὰ εἰσοδήματα παρέχῃ παιδείαν εἰς τοὺς ἑλληνοπαίδας. Ἡ ἐφημερίς ἀναγράφει ὅτι συνετελεῖται ἀναφορᾶς τῶν Σύρων πρὸς τὴν αἰγυπτ. κυβέρνησιν αὕτη διώρισεν διὰ τοῦ Μεχμεμέ σῦρον ἐπιθεωρητὴν τοῦ δῆθεν «βάκφ», μέλλοντα νὰ διαχειρίζεται τὴν κτηματικὴν ταύτην περιουσίαν μέχρις ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἐνόπιον τῶν Μικτῶν δικαστηρίων. Κατὰ τὴν ἀνέλιπην τῶν πατριαρχικῶν κύκλων, τὰ ἐν λόγῳ κτήματα κακῶς χαρακτηρίζονται ὡς «βάκφ», διότι οὕτως ὁ διαθέτης τὰ διέθεσεν ὡς τοιαῦτα, οὕτως και ἐκ τῆς διαθέτης προκύπτει ὅτι εἶχε τοιαύτην πρόθεσιν. Κατὰ τὸν «Ταχυδρόμον», οἱ μνηστὰι δὲν ἀντιπροσωπεύουν τὴν Καμψηφίαν τῆς γνώμης τῶν συρορθοδόξων Καίρου, ἢ δ' ἐνέργειά των ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν παρακάλυσιν τῆς μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων και τῶν Σύρων ἤδη διεξαγομένης πρὸς ἐπίτευξιν συμφωνίας ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος συνεννοήσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΑΥΜΩΝ

Οἱ «Ἐκκλησ. Καιροί» τοῦ Λονδίνου ἀναγράφουν, ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας—και διαρκούσας ἐπι—ταραχὰς τῆς Παλαιστίνης αἱ ἀγγλικαὶ ἀρχαὶ εἰδικὴν μέριμναν ἐπέδειξαν και ἐπιδεικνύουν πρὸς προφύλαξιν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως και τοῦ ἐν Βηθλεὲμ ἁγίου Σπηλαίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Καθ' ἃ ἀναγράφουν οἱ Λονδίνεοι «Church Times», ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ρουμανίας Μύρων Christea δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, θά μεταβῇ εἰς Λονδίνον εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ περὶ τὰ τέλη Ἰστανμένου, θά φιλοξενηθῇ δὲ ἐν τῷ μεγάρῳ Λάμπεντ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ὑπὸ τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως ἀναγνώρισις τῆς ἐν Βερολίνῳ ρωσικῆς ἐκκλησίας ὡς νομικοῦ προσώπου ἐσχολιάσθη ὑπὸ τινων κύκλων ὡς παράδοξον γεγονός. Εἶνε αἴτιον προσοχῆς—ἐλέγχθη ἐν τοῖς κύκλοις τούτοις—ὅτι μὴ ἐθνικοσοσιαλιστικὴ κυβέρνησις κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τοῦ δευτέρου ἀγώνος τῆς κατὰ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας παρέχει πρόνοια νομικοῦ προσώπου εἰς τὴν ἐν Γερμανίᾳ ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν, ἢ ὅποια, ἄλλως τε, εἶνε τόσοσ ὀλιγάριθμος. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς πράξεως ταύτης ἐπιπροστίθεται—εἶνε φανερόν· ἢ ὁρθόδοξος ἐν Γερμανίᾳ ἐπαρχία αὕτη ἀποσκοπεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζων μεταξὺ Βερολίνου και Βελιγραδίου. Ἀπεδόθη δὴλα δὴ ἡ πράξις αὕτη τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως εἰς λόγους καθαρῶς πολιτικούς. Οἱ τὰ σχόλια ταῦτα διατυποῦντες κύκλοι εἶνε καθολικοί.

ΡΩΜΑ·ΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐσφαλμένη ὑπῆρξεν ἡ πληροφορία εὐρωπαϊκῶν θρησκευτικῶν φύλλων, ἣν και ἡμεῖς ἀνεγράψαμεν ἐξ αὐτῶν παραλαβόντες, ὅτι ἐτελεύτησεν ὁ παλααιοκαθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Οὐτρέχτης. Ὁ ἀποθανὼν ἦτο ὁ λατινὸς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεως ταύτης.

— ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητροπόλις Ναυπακτίας και Ἐβρυτανίας
Καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ

ἄρθρου 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἱ. ναῶν, ἐφημερίων κ.λ.π.» ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντός ἐνδὲς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι τῇ καθ' ἡμᾶς ἱ. μητροπόλει τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακηρύξιν δημοψηφίων ἱερέων τῆς χηρευούσης ἐνορίας Μαιμάκου—Ρίξης τῆς ἐπαρχίας Ναυπακτίας. Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 30 Ἀπριλίου 1936. † Ὁ Ναυπακτίας και Ἐβρυτανίας Γερμανός.

Ἱ. Μητροπόλις Μαντινείας και Κυνοουρίας

Καλοῦνται οἱ ἔχοντας τὰ νόμιμα και κανονικά προσόντα και ἐπιθυμοῦντες νὰ ἱερατεύσωσιν εἰς τὴν χηρευούσαν ἐνορίαν ἁγίας Αἰκατερίνης Λεωνιδίου, νὰ ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης δι' αἰτήσεώς των τ' ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά. Προσόντα παιδεύσεως δέον οὗτοι νὰ ἔχωσι τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ 82 τοῦ κωδικ. νόμου 5439. Ἡ παρούσα δημοσιευθῆτω ὑπὸ τῆς ἐνορ. ἐπιτροπείας ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία», μὴ ὀθνηναϊκῇ και μὴ ἐντοπιῳ ἐφημερίδι. Ἐν Τριπόλει τῇ 6 Ἰουνίου 1936. † Ὁ Μαντινείας και Κυνοουρίας Γερμανός.

Ἱ. Μητροπόλις Κρήτης

(Προσωρινὴ ποιμαντορία ἱεράς ἐπισκοπῆς
Λάμπης και Σφακιῶν)

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν και Ἐφημερίων κ.λ.π.» προσκαλοῦμεν τοὺς κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 παρ. 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα και βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικῶ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Σφακιῶν τῆς Σφακιῶν ὅπως ἐντός δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεράς μητροπόλεως Κρήτης, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακηρύξις δημοψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἀνωτέρω χηρευούσης θέσεως. Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 31 Μαΐου 1936.

† Ὁ Κρήτης Τιμόθεος

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Ἱ. Μητροπόλις Ὑδρας και Σπετσῶν.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἱ. μητροπόλεως Ὑδρας και Σπετσῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοψηφικὴν δημοπρασίαν ἐπικοιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν 1) ἀγρόκτηπος μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχόντων ὀπωροφόρων δένδρων ἐκτὸς τῶν οἰκίσκων, τοῦ ναοῦ ἁγίας Παρασκευῆς και περιφερείας αὐτοῦ ἐνὸς στρέμματος εἰς θέσιν Φούσα ἢ Βαγιονία ἢ ἁγ. Παρασκευῆ Πόρου ἐκτάσεως 15 περίπου στρεμ. 2) ἐλαιῶν μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐλαιοδένδρων ἐκτάσεως 7 περίπου στρεμμάτων εἰς θέσιν Προσῆλι. 3) ἀγρὸς μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ δένδρων ἐκτάσεως ἐνὸς περίπου στρέμ. εἰς θέσιν Παλάτια τῆς ἱ. μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Καλαυρίας κείμενα ἐν Πόρῳ. 4) ἐλαιοτεμάχιον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐλαιοδένδρων κείμενον εἰς θέσιν Μέσα Λάκιες ἐκτάσεως 60 περίπου στρεμμάτων και 5) ἐλαιοτεμάχιον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐλαιοδένδρων εἰς θέσιν Σπηλιά ἐκτάσεως 10 περίπου στρεμμάτων τῆς ἱ. μονῆς ἁγ. Ἀναργύρων κείμενα ἐν Κρανιδίῳ, βάσει τῶν ὄρων τῶν ὑπ' ἀριθ. 507 και 508 ἐ. ἔ. διακηρῶσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἱ. μητροπόλεως Ὑδρας και Σπετσῶν και συγγραφῆς δημοπρασίαν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται διὰ μὲν τὰ τρία πρῶτα κτήματα ἐν Πόρῳ τὴν 26ην Ἰουλίου 1936, διὰ δὲ τὰ δύο ἄλλα τὴν 12ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐν Κρανιδίῳ, εἰς τὸν συνῆθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν, καθ' ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 10—12 π.μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς δημοπρασίαν και λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ (Υπ)στήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου ΟΔΕΠ † Ὁ Ὑδρας και Σπετσῶν Προκόπιος

Τύποις «Φοῖνικας» δόδος Λεωννάτου 4, Ἀθήνα Τηλ. 22873